HANS-GEORG BECK

EROTIKON BIZANTIN

ortodoxie — literatură — societate

NEMIRA

BYZANTIVM

HANS-GEORG BECK a văzut lumina zilei pe 18 februarie 1910, în satul bavarez Schneizlreuth. A murit la vârsta de 89 de ani în aceeași patrie bavareză, pe 25 mai 1999. Itinerarul lui spiritual și intelectual este – în comparație cu cel existențial-privat – mai accesibil biografului de astăzi, având în vedere că Beck nu vorbea și nu-și amintea cu plăcere despre „aventura" lui monahală, ca membru al ordinului benedictin, sub numele de Hildebrand Beck O.S.B., între 1929 și 1944. După absolvirea gimnaziului umanist din Ettal în 1929, începe studiul filosofiei, teologiei (catolice) și filologiei clasice la Universitatea din München în anul 1930. Dragostea pentru Bizanț se aprinde în sufletul tânărului student prin participarea la Sfânta Liturghie ortodoxă în Noaptea de Înviere, la o bisericuță din vecinătatea Sfintei Maria Maggiore, aflându-se la Roma într-un stagiu de cercetare (1931). Întors în Germania, își definitivează studiile, iar în anul 1936 obține titlul de doctor în teologie cu o teză despre conceptele de „Preștiință" și „Predestinare" în teologia bizantină *(Vorsehung und Vorherbestimmung in der theologischen Literatur der Byzantiner*, Roma 1937). Teza de abilitare asupra lui Theodor Metochites și a viziunii despre lume în Bizanț și-o va susține în 1949 *(Theodoros Metochites. Die Krise des byzantinischen Weltbildes*, München 1952). Perioada dintre 1936 și 1949 este una foarte grea în viața lui Beck, cea a slujbelor mărunte (lector de editură, bibliotecar privat) și a lipsurilor financiare. Primele raze de speranță apar odată cu obținerea în 1956 a titlului de profesor asociat și – în sfârșit – cu preluarea funcției de *ordinarius* al Catedrei de Bizantinologie din München în anul 1959.

De-a lungul activității sale profesorale și academice, a publicat – pe lângă lucrările sus-amintite – un număr impresionant de studii și articole, mai multe monografii fundamentale, cum ar fi opera sa monumentală *Kirche und theologische Literatur im Byzantinischen Reich* (*Biserica și literatura teologică în Imperiul Bizantin*, München 1959), *Das byzantinische Jahrtausend* (*Mileniul bizantin*, München 1978) sau *Geschichte der orthodoxen Kirche im byzantinischen Reich* (*Istoria Bisericii Ortodoxe în Imperiul Bizantin*, Göttingen 1980). Trebuie amintit că Hans-Georg Beck a fost coordonatorul cunoscutei reviste *Byzantinische Zeitschrift* între 1964 și 1977. Ca fapt divers, este interesant de știut că Beck a fost activ și în domeniul beletristicii, semnând sub pseudonimul Peter Hamann cărticica de amintiri venețiene *Saitenspiel des Daseins* (*Melodie pe struna fiindului*, 1958).

HANS-GEORG BECK

EROTIKON BIZANTIN

ORTODOXIE – LITERATURĂ – SOCIETATE

Traducere din limba germană și prefață
MIHAI-D. GRIGORE

Ediția a II-a

NEMIRA

Coperta: Alexandru CSUKOR
Imaginea copertei: *Întruparea lui Ktisis,* mozaic, Biserica Sant'Apollinare Nuovo, Ravenna (detaliu)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BECK, HANS-GEORG
Erotikon bizantin: ortodoxie - literatură - societate / Hans-Georg Beck ; trad., pref.: Mihai D. Grigore. – Ed. a 2-a. - București: Nemira Publishing House, 2013
ISBN 978-606-579-701-7

I. Grigore, Mihai D. (trad., pref.)

176

Hans-Georg Beck
BYZANTINISCHES EROTIKON
© Verlag C.H. Beck oHG, München 1994
All rights reserved

© Nemira, 2011, 2013

Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Gutenberg S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-701-7

Pentru E. Hermann
Discite mortales
nil pluriformius amore

PREFAȚA TRADUCĂTORULUI

Omul a înțeles dintotdeauna că erosul, al cărui scop imediat este zămislirea de prunci, perenitatea firească a omenirii, transcende imediatul, fapt ce în istoria culturii a dus la apariția unei ample semantici a eroticului. Eroticul înveșmântează simplul act sexual într-un complex colateral simbolic, mitic și – nu în ultimul rând – praxiologic. Procrearea devine astfel cultură, cristalizându-se într-un univers comportamental cu intenționalitate, finalități, agenți, strategii, tradiții. Acest elaborat colateral cultural anulează pe de o parte banalitatea simplului act trupesc, pe de altă parte îl complică și îl încifrează în formalul unei țesături socio-culturale care-i sporește echivocul și misterul. Eroticul este insinuant și tainic, de aceea nu poate fi eludat, oricâte studii pe această temă ar fi alcătuite. Problema care se pune este cum abordezi acest univers: fie ostentativ direct, fie cu tact, discreție și înțelegere a profunzimilor și nuanțelor.

Cu „Erotikonul bizantin“ își deschide calea în universul publicistic și științific românesc opera cuprinzătoare și fascinantă a bizantinologului și filologului german Hans-Georg Beck, autor ce nu se cade să lipsească din nicio colecție editorială istorică. Statutul de colecție de studii științifice presupune și responsabilitatea obiectivității, în cazul de față, a editării părerilor pro și contra unei tematici, singurul cadru propice dezbaterii științifice autentice.

Ortodoxia abordează eroticul cu reținere, cu discreție și cu tact. În ochii istoricilor apuseni această discreție a Ortodoxiei este privită ca o lacună, erosul fiind – după a lor părere – tabuizat vreme îndelungată ca posibil obiect al cercetării teologice și istorice. Această terra incognita poate deveni, odată cu studiul de față al lui Hans-Georg Beck, o terra pacificata, un domeniu abordat, care pierde din fascinația necunoscutului, dar și din angoasele atavice cu care întâmpinăm necunoscutele de orice fel. Cititorul român interesat are ocazia de a lua contact cu un tip special de reflecție asupra unei teme delicate, caracteristică cercetării vestice, preocupată mult mai mult de franchețea descrierii decât de implicațiile psihologice, morale, sociale; cu alte cuvinte: ostentația directă și lipsită de considerație vs abordare înțelegătoare și discretă, preocupată de consecințe.

Este adevărat că spre deosebire de Ortodoxie, de creștinismul răsăritean, lumea occidentală s-a preocupat cu mult mai devreme de faptul cultural și mundan al eroticii, de rolul ei în trăirea, teologia și viața creștină, dar și de deviațiile și denaturările pe care sexualitatea le cunoaște în decursul istoriei. Studiile despre sexualitate în Evul Mediu apusean, teologie privitoare la gender mainstreaming, monografii despre practici erotice, despre fenomenul prostituției, despre obscenitate, homosexualitate etc. abundă, înscriindu-se în tradiția unui Delumeau. Este suficient să amintim aici pe istoricii germani ai Bisericii, romano-catolicii Arnold Angenendt sau ucenicul acestuia, Hubertus Lutterbach. Lucrările lor de istoria mentalităților și culturii – în care un loc central îl ocupă erosul – nu au găsit până în prezent ecou în România.* Biserica Latină, începând cu Isidor de Sevilla până astăzi, s-a preocupat mult mai timpuriu și mai decis de această fenomenologie prezentă în existența creștinului apusean la toate nivelurile: de la efectivitatea subliminal preconștientă, până la apogeul mistic al legăturii (quasi erotice) cu Hristos din mistica feminină occidentală).** Totodată

---

* Arnold ANGENENDT, *Geschichte der Religiosität im Mittelalter*, Darmstadt ³2005; Hubertus Lutterbach, *Sexualität im Mittelalter. Eine Kulturstudie anhand von Bußbüchern des 6. bis 12. Jahrhunderts*, Köln 1999.

** De exemplu o Hildegard von Bingen (†1179), Mechtild von Magdeburg († 1282) sau Gertrud din Helfta († ca. 1301). Vezi lucrarea: Bardo WEISS, *Ekstase und Liebe. Die Unio mystica bei den deutschen Mystikerinnen des 12. und 13. Jahrhunderts*, Paderborn et al. ²2006.

demersurile de abordare a femeii și sexualității se desfășoară pe un spectru larg, de la teologia misoginismului postlapsaric clasic a unui Rather din Verona în secolul al X-lea de exemplu, până la reinterpretarea umană, în respect față de femeie, dată Genezei în secolul al XII-lea de un Petru Lombardul sau în secolul al XIII-lea de așa-zisul „Predicator anonim din Pădurea Neagră“. Întrebarea care se pune este dacă transformarea eroticului în obiect de studiu *in se* este adecvată sau mai degrabă se cade a-l aprofunda într-un ansamblu cultural și chiar religios mai larg, unde sexualitatea nu este decât una dintre dimensiunile posibile, defel o categorie prioritară.

Studiul de față despre eros în societatea și cultura Bizanțului este prelucrarea unei comunicări ținute de autor în fața Academiei de Științe Bavareze (Bayerische Akademie der Wissenschaften), al cărei membru a fost, comunicare publicată în 1984.* Așa se explică reminiscențele stilului colocvial din textul „Erotikonului“ sau precipitarea evidentă cu care au fost inserate notele de subsol, trimiterile bibliografice sau unele linii argumentative. Stilul este grăbit, pe alocuri neelegant, trimiterile fac adesea rabat de la acribie, unele nume proprii de autori sunt confundate (Eugenikos cu Eugenianos, de exemplu). Autorul se lasă nu de puține ori luat de valul *antimonahismului* și *anticlericalismului* său arhicunoscut, dând discursului tenta unei filipici contra creștinismului bizantin, filipică edificată uneori pe observații fugitive sau pe interpretări forțate, ca să nu mai vorbim de afirmațiile tendențioase, setea de picanterii și cancanuri ce părăsesc cadrul neutralității științifice. Sfinții Părinți Vasile cel Mare sau Ioan Hrisostom sunt priviți unilateral, din vasta lor operă fiind alese numai acele pasaje care sprijină generalizarea pripită că Ortodoxia – în comparație cu alte Biserici, inclusiv Catolicismul – ar fi cu mult mai dușmănoasă față de misterul sexual și față de trup, ceea ce este cu totul fals, după cum arată studii recente apusene. Acest stil provocator poate să fi fost gândit de Beck – un savant deschis, fără false orgolii și lipsit de teama de a fi corectat – ca o invitație la dialog adresată cercetătorului ortodox, care se poate vedea motivat de unele afirmații ale germanului spre o nouă analiză, mai aplicată, mai temeinică, mai avizată, capabilă să le infirme.

---

* Hans-Georg BECK, *Byzantinisches Erotikon. Orthodoxie – Literatur – Gesellschaft*, München 1984.

Traducerea în română a „Erotikonului“ este importantă tocmai pentru că oferă bizantinistului și teologului ortodox o mostră a unora dintre discursurile istoriografiei apusene asupra Bizanțului sau Ortodoxiei. Aceste discursuri sunt pe alocuri saturate cu clișee și prejudecăți, iar cercetătorul ortodox trebuie să fie avizat – în zilele acestea ale deschiderii, congreselor internaționale, mobilității transfrontaliere – în privința criticilor, argumentelor, teoriilor și himerelor la care se poate aștepta din partea colegilor de breaslă occidentali. Astfel de studii – de seama „Erotikonului“ – constituie o provocare, dar o provocare bine-venită pentru a articula un contradiscurs avizat, informat și competent.

Și, ca să exemplific afirmația unilateralității lui Beck în abordarea faptului erotic în tradiția Imperiului Bizantin, mă voi opri doar la titlu, care se face – simptomatic – vinovat de lipsa de echilibru caracteristică întregii cărți. Cititorul se așteaptă a afla mai multe despre sexualitate în „Ortodoxie – Literatură – Societate“, dar la sfârșitul lecturii remarcăm cu toții că de fapt majoritatea izvoarelor și edificiul argumentativ se bazează în principal pe literatura profană (deocheată și fără perdea, pe epigramistică și cântece de pahar), apoi pe date istorice și sociale, și abia în ultimul rând pe izvoare teologice. Deci toate acuzele formulate la adresa Ortodoxiei sunt fundate pe studiul unor mentalități preponderent profane. Titlul corect și obiectiv din punct de vedere științific ar trebui așadar să sune astfel: „Erotikon Bizantin. Literatură – Societate – Ortodoxie.“

Mi-am permis să încep cu aspectele „negative“ ale „Erotikonului“, pentru a putea încheia cu afirmarea calităților incontestabile ale acestui eseu istoric. Eroticul este de neconceput în afara polarității masculin-feminin. Având în vedere observația banală că istoria bizantină a fost făcută cu precădere de bărbați – așa cum și reflecția teologică este tot opera lor –, este cazul să ne întrebăm cum a fost percepută și poziționată cultural femeia. Pe urmele acestei întrebări, Beck dezvoltă un discurs diversificat, erudit, bazat pe o lectură vastă a izvoarelor, pe care nu de puține ori le citează din memorie. În „Erotikonul bizantin“, femininul este observat în imensul lui areal semantic (de la prostituată la sfântă). El este punctul de tematizare și articulare a discursului despre erotică în totalitatea

ei: fără *mulier fascinans* și fără bărbatul care trăiește și se lasă răpit de feminitate (sau distrus de ea), eroticul nu există. Beck se ferește de clișeul asocierii placative și precipitate a femeii *direct* cu sexualul. Căci această apropiere nemijlocită (*imediată*, în sens etimologic): rudimentară, primitivă, grosolană chiar, n-ar fi decât simplă fiziologie indiferentă la edificiul cultural, social, religios, estetic (!) care – în mod capital – poartă responsabilitatea aleasă a umanizării biologiei. De aceea, privirea lui Beck se apleacă asupra receptării femeii în societatea, politica, teologia sau literatura Bizanțului. Evident că aspecte ale acestei receptări sunt determinate de sexualitate, dar aceasta nu este în ochii lui Beck un argument suficient pentru a destrăma și ignora misterul cultural și social FEMEIE, reducându-l la finalități și sensuri comune.

„Erotikonul Bizantin“ este pe de altă parte și o contribuție la istoria culturii bizantine, arătând formele de insinuare tăcută, dar de neoprit, ale motivelor și reminiscențelor păgâne în tradiția creștină a Bizanțului. Tocmai prin faptul că se axează în principal pe analize ale izvoarelor literare, Beck contribuie fundamental la eludarea unui mecanism cultural care a transformat literatura profană în vehicul de idei și conținuturi precreștine ale lumii elenistice din Orientul Apropiat. Trebuie așadar apreciată această contribuție de hermeneutică culturală.

La sfârșitul acestei succinte incursiuni nu-mi rămâne decât să pomenesc unele aspecte de factură tehnică ale muncii de traducător: Hans-Georg Beck folosește un limbaj colocvial plin de formulări dure, directe și uneori de-a dreptul impudice, pe care traducătorul s-a străduit a le mai atenua, atâta vreme cât acest demers nu amenință denaturarea mesajului și a intenției autorului. Stilul citării și al trimiterilor bibliografice a fost păstrat, traducătorul făcând pe alocuri unele note personale, semnalizate în text cu „n. tr.“, pentru clarificarea și completarea textului original, căci Beck folosește uneori termeni exotici pe care nu-i explică sau citează direct în latină fără a traduce. Stilul colocvial de care vorbeam a fost așadar menținut, și pentru că această degajare și libertate – problematice după cum arătam – îi conferă lui Beck atât individualitate, cât și autenticitate.

MIHAI-D. GRIGORE

(Erlangen, 5 mai 2011)

I.

După cum experiența ne arată, relația dintre erotism și creștinism nu este tocmai una de compatibilitate. Uneori par a se invidia reciproc, și unul, și celălalt dorind să îl acapareze pe om întru totul și pentru totdeauna. Au existat multe încercări de a elucida această disensiune: religia creștină, conform menirii ei, ar fi orientată spre ceruri, sau, cel puțin, nu ar fi interesată de cele trecătoare, în timp ce erotismul pare cât se poate de mundan, aflându-și concretizarea în cele supuse scurgerii timpului. Rămâne pe mai departe o problemă deschisă dacă această teorie explică satisfăcător disensiunea amintită. Căci – nu trebuie uitat – creștinismul și-a asumat dintotdeauna foarte răspicat răspunderi în lume, iar de cealaltă parte, erosul platonic este condiționat de aspirația de a transcende lumea fenomenală și de a se înscrie în sfera nepieritoare a ideilor. Și, chiar dacă se face abstracție de orice iluminare filosofică, în ceea ce privește erosul, rămâne totuși constantă uimitoarea lui afinitate pentru moarte, cvasimetafizică.

După părerea mea, nu este de ajuns să centrăm creștinismul exclusiv pe „agapé“, dacă prin ea se înțelege „dragostea spontană, dezinteresată a lui Dumnezeu față de om“, pentru ca mai departe iubirea agapică să fie erijată în forța care eliberează erosul din mrejele ce-l țin legat de lume, așa cum se arată în monografia lui

Nygrén pe această temă.[1] O astfel de teorie pornește de la fenomenul iubirii abordate doar prin prisma analizei teologice, care se refuză experienței directe. *Agapé* este experimentabilă doar mistic, nu și rațional. Avându-i în vedere natura, această formă de iubire mistică nu este, prin urmare, compatibilă cu domeniul experienței trupești și psihice, cu caracter concret și direct. Chiar dacă în a doua etapă se dorește înțelegerea lui *agapé* ca răspuns al omului la dragostea lui Dumnezeu, afirmația este valabilă doar în orizontul acelei iubiri pentru care istoria experienței religioase a introdus termenul de „amour désintéressé“, sintagmă aplicabilă la fel de bine și erosului. În orice caz, o teorie care exclude erosul în favoarea lui *agapé* ar ignora nejustificat rolul sexualității în creștinism.

O definiție perfectă a termenului „erotic“ e greu de elaborat, iar, dacă am încerca aici discutarea pe larg a definițiilor propuse până acum, nu ar duce la nimic... Înainte de toate, erotismul este, prin excelență, intramundan; cu alte cuvinte, specificul prin care el transcende „lumea“ se sustrage observației exterioare, iar enigmatica lui relație cu moartea este și ea o revelație greu de cuprins în cuvinte. Oricât ar fi de orientată în afară – prin dorința ce o animă – din punctul de vedere al motivației personale, erotismul este cea mai intimă formă de pornire interioară a omului, care în această răscolire profundă trăiește relativizarea oricărei certitudini.[2] Avântul de care vorbim este caracteristic atât celui mai diafan eros platonic, cât și oricărei forme de dorință sexuală ce se concentrează asupra persoanei iubite. Desigur, observația nu oferă o definiție a erotismului. Nici nu avem neapărat nevoie de una pentru a înțelege următorul aspect: ceea ce declanșează în noi neliniștea, incertitudinea de care vorbeam, este persoana din fața noastră, de cele mai multe ori una de sex opus, fără ca prin asta să afirmăm neapărat că diferența de sex în sine ar fi cea care declanșează fiorul menționat. Dar, dat fiind faptul că omul e construit

---

[1] A. Nygrén, *Eros und Agape. Gestaltwandlung der christlichen Liebe*, două părți, Gütersloh 1930-1937.

[2] G. Bataille, *Der heilige Eros*, Berlin 1982, pp. 25.

așa cum e, diferența de sex se constituie în factor primar, trezind o dorință ce conturează fațetele specifice ale eroticului. Căci sexualitatea, cu formele-i multiple, nu poate fi diferențiată cu desăvârșire de erotism. Să fie oare această ambiguitate cea care tensionează relația dintre erotism și creștinism? Înainte de a aprofunda problema, ar fi poate indicat să formulăm două teze:

1. Atât majoritatea religiilor precreștine, cât și creștinismul asociază cu sacrul, cu sfințenia, tot ceea ce are (mai mult sau mai puțin) de-a face cu eroticul, bineînțeles, pe căi diferite, întrucât concepția lor despre sacralitate diferă.

2. Evenimentele capitale ale istoriei creștine au loc într-o istorie lineară; dimensiunea erotică păgână, precum și religiile păgâne în general se desfășoară într-o temporalitate regresivă, ce se reactualizează ciclic.

Și acum câteva remarci pe marginea fiecărui punct: din perspectiva istoriei religiilor, Sacrul este moral indiferent sau, mai bine spus, moral ambivalent.[3] El se manifestă în binarul pur-impur, fiind o categorie *sui generis*, despre care R. Otto afirma că – asemenea oricărui principiu arhaic – poate fi doar descrisă, în nici un caz definită. Se prea poate ca, *in actu*, Sacrul să fie simplu și clar, în plan virtual însă el este întotdeauna ambivalent – nu ne referim la o ambivalență a lucrurilor, ci a energiilor. „On reconnaîtra le sacré comme efficace, contagieux, fugace, ambigu, virulent“ (Caillois). Creștinismul înțelege, dimpotrivă, Sacrul ca pe ceva absolut „pur, imaculat“ în ființă, iar din punctul de vedere moral al Evangheliei, este, prin excelență, bun și perfect. Sacrul creștin nu este nicidecum ambivalent sau cu mai multe înțelesuri, ceea ce îngrădește considerabil libertatea de manifestare a eroticului.

---

[3] Din bogata literatură pe această temă am selectat următoarele titluri: R. Otto, *Das Heilige*, ed. nouă, München 1947; R. Callois, *L'homme et la Sacré*, Paris 1950; M. Eliade, *Das Heilige und das Profane*, Hamburg 1957; W. Burkert, *Homo necans*, Berlin 1972; M. O. Métral, *Die Ehe*, Frankfurt 1981; M. Foucault, *Sexualität und Wahrheit I*, Frankfurt 1977.

altă parte, și prin existența unei literaturi hrănindu-se din seva miturilor și, prin urmare, dintr-o naturalețe capabilă să aline, să „în-omenească“, să legitimeze pentru viața de zi cu zi acele necesități firești pe care Ortodoxia le combătea.

Constrângerea de a gândi și trăi concomitent în două dimensiuni paralele se datora în bună măsură faptului că cele două contexte erau ireconciliabile, încercând o acaparare absolută a individului. Ortodoxia își dorea puterea de a hotărî soarta omului atât în timp, cât și în orizontul veșniciei. Cine se opunea, își pierdea orice șansă de mântuire. Moștenirea clasică, evocând fără întrerupere primejdiosul mit, era un constitutiv al existenței bizantine, fără însă ca omul bizantin să își piardă astfel identitatea. Căci ea îi justifica pretenția de a însemna mai mult decât barbarii din jurul lui, de a fi purtător al celor mai înalte bunuri culturale ale umanității. Identitatea obliga și, pentru nimic în lume, nu putea fi trădată.

În curgerea istoriei, duplicitatea de care vorbim a ajuns la un oarecare echilibru atunci când reprezentanți ai uneia din părți, ai Ortodoxiei, au fost introduși prin educație și instruire în universul „antic“, ei nemaifiind decât cu greu capabili a i se sustrage. În cealaltă tabără, nici cel mai liberal literat nu ar fi conceput să pună la îndoială valorile Ortodoxiei. Această formă radicală apare abia în secolul al XV-lea, atunci când filozoful Georgios Gemistos Plethon s-a desprins de Ortodoxie. Omul bizantin trăia între „două adevăruri“ divergente și egale ca forță. De la caz la caz, oamenii se hotărau când pentru o soluție, când pentru alta, căci ambele universuri ofereau opțiuni la fel de plauzibile și rezonabile. Întrepătrunderea celor două adevăruri în viața individului bizantin a evoluat pe alocuri chiar într-o coexistență pașnică. Alternanța dintre niveluri se făcea, spre sfârșitul Imperiului, din ce în ce mai ușor și fără asperități. Este posibil ca nici măcar să nu mai fi fost percepută ca alternanță. Și încă o probabilitate: se pare că atât peste „dogma“ umanismului, cât și peste cea a Ortodoxiei s-a așternut protector veșmântul ritualismului, cel al unei Liturghii politico-eclesiale ce nu mai polariza, ci, dimpotrivă, unifica în căldura ei, tocmai pentru că lăsa libertatea unei interpretări „bivalente“.

BYZANTIVM

HANS-GEORG BECK

EROTIKON BIZANTIN

„Având în vedere observația banală că istoria bizantină a fost făcută cu precădere de bărbați – așa cum și reflecția teologică este tot opera lor –, este cazul să ne întrebăm cum a fost percepută și poziționată cultural femeia. Pe urmele acestei întrebări, Beck dezvoltă un discurs diversificat, erudit, bazat pe o lectură vastă a izvoarelor, pe care nu de puține ori le citează din memorie. În *Erotikonul bizantin,* femininul este observat în imensul lui areal semantic (de la prostituată la sfântă). El este punctul de tematizare și articulare a discursului despre erotică în totalitatea ei: fără *mulier fascinans* și fără bărbatul care trăiește și se lasă răpit de feminitate (sau distrus de ea), eroticul nu există. Beck se ferește de clișeul asocierii placative și precipitate a femeii *direct* cu sexualul. [...] De aceea, privirea lui Beck se apleacă asupra receptării femeii în societatea, politica, teologia sau literatura Bizanțului. Evident că aspecte ale acestei receptări sunt determinate de sexualitate, dar acesta nu este în ochii lui Beck un argument suficient pentru a destrăma și ignora misterul cultural și social FEMEIE, reducându-l la finalități și sensuri comune."

Mihai-D. Grigore

ISBN 978-606-579-701-7

nemira.ro